

COM BATEGA EL TEU COR?

Hi havia una vegada un científic a qui li encantava construir i fabricar robots que s'assemblaven als humans i eren molt similars, però per molt que ho intentava, mai tornaven a ser els mateixos.

Anys de recerca van desgastar lentament el científic, que mai no va poder fer que els robots androides fossin iguals als humans. Sempre hi havia alguna cosa diferent, de manera que la seva feina mai no era perfecta. Però un dia el científic finalment va entendre la causa de l'errada i va decidir resoldre el problema de fabricar el robot. Així que el científic en va crear un de nou, a qui va anomenar Nil.

El Nil es va convertir en el fill d'un científic que cuidava amb molt d'afecte el robot. Però tot i que el Nil s'assemblava a altres nens per fora, el seu cor era diferent del d'altres nens. No podia sentir emocions, per la qual cosa mai no estava feliç ni trist. No sentia amor ni afecte. Ni tan sols per als humans, ni pel seu pare.

Només hi havia un noi nou amb qui tenia relació. El seu nom era Joan i ell, des del principi volia ser amic del Nil perquè tenia més o menys la mateixa edat i va pensar que podria ser un noi molt agradable.

"Juguem", solia dir el Joan i el Nil només assentia. Així que ràpidament es van fer amics, si se'ls pot anomenar amics, perquè el Nil mai no va poder entendre el que feia el Joan. No podia entendre el seu somriure feliç, no podia entendre el seu plor després de la lesió, no podia entendre que el Joan aplaudís i saltés després de marcar un gol. D'altra banda, el Joan no entenia per què el seu amic sempre mantenia la cara en blanc i no mostrava emocions, i ell sempre va pensar que era

una persona molt tímida. De tota manera, com que ell sempre l'havia estimat, no va pensar que això interferiria amb la seva amistat.

Però el Nil tenia una pregunta al cap, volia saber més sobre el seu amic, així que un dia es va acostar al científic que creia que era el seu pare i li va explicar totes les preocupacions:

- Vaig estar molts anys per poder-te fer igual a altres nens - li va dir el seu pare - però mai no et vaig poder fer un cor, així que no tens sentiments.

Després d'escoltar el que havia dit el científic, el Nil es va adonar que si volia entendre les emocions, havia de crear un cor per a si mateix. Va treballar constantment d'aquesta manera, preparant el seu cor dia i nit, i finalment ho va fer, el va col·locar sobre el seu pit i llavors va començar a sentir coses que abans no havia sentit.

Aquell dia, el Joan va venir a convidar-lo a jugar com sempre, però inesperadament, el seu amic Nil va canviar inesperadament amb un brillant somriure a la cara:

"Joan, és un plaer jugar amb tu!" -va dir el Nil amb entusiasme-. Encara que al seu amic Joan li va semblar una mica estranya aquesta nova actitud, també estava molt feliç que el seu amic gaudís de la seva companyia, i per això va jugar unes hores més sense dubtar-ho.

Però a diferència d'altres dies, es van divertir més que mai. Cada vegada que el Joan marcava gol, el Nil saltava d'alegria i cridava com un nen feliç, però quan es ponía el sol i era hora d'anar-se'n a casa, el Nil es va sentir malament.

Després d'acomiar-se del seu amic Joan, se'n va anar a casa amb el seu pare perquè li digués què li passava i el científic estava sorprès i encantat amb el que el Nil havia aconseguit i estava molt orgullós del robot. Aleshores, després de felicitar-lo pel seu gran èxit, el científic va dir al Nil el que sentia:

- És normal sentir-se trist de tant en tant quan succeeixen coses que no ens agraden, per exemple, quan els amics arriben a casa després d'un partit i s'han de separar. No et preocupis perquè no és un sentiment que duri per sempre, demà quan tornis a jugar amb els teus amics, ja no et sentiràs trist. Però el que el Nil realment vol saber és per què no sempre es pot sentir bé:

— Perquè la gent se sent així, i això no és dolent, perquè si ets feliç tot el temps, no té cap valor ser feliç.

En sentir les paraules del seu pare, el petit Nil es va quedar pensatiu.

L'endemà, quan va arribar el seu amic Joan, va descobrir que era cert: s'alegrava de tornar-lo a veure i jugar amb ell! Com bategava el cor del Nil!

María Cardenas Cortés
FEDAC Lleida